

opusdei.org

Carta del Prelat (febrer 2009)

Les contrarietats petites i grans, els disgustos minsos de la jornada, són oportunitats per mirar Crist a la Creu.

L'esperança i l'amor que brollen d'aquest lliurament són el tema d'aquesta carta del prelat de l'Opus Dei.

04/02/2009

Estimadíssims, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

L'oració és i serà sempre la primera arma per aconseguir el do diví de la unió dels cristians. Hem mirat d'utilitzar-la especialment en les últimes setmanes, amb motiu de l'octavari per a la unitat, que en aquest any —dedicat a sant Pau— ha tingut especial rellevància. A l'Opus Dei, a més a més, com recomanava sant Josepmaria, cada dia resem *pro unitate apostolatus*, demanant a Déu que els qui invoquen el nom de Jesucrist, i el reconeixen com a Senyor, arribin el més aviat possible a formar un sol ramat sota un sol pastor [1].

Ara desitjo recordar-vos que, junt amb l'oració, tota la tasca apostòlica —també, per tant, el treball en benefici de la unitat dels cristians— cal que vagi acompanyat per l'expiació alegre i generosa, que ens uneix estretament a Jesucrist. No oblidem que, a la Creu, nostre Senyor ens ha redimit dels nostres pecats i

ens ha obert el camí per identificar-nos amb Ell.

El nostre Pare solia repetir que la mortificació és ***l'oració dels sentits***[2]. Hem d'estimar Crist a la Creu i compartir amb Ell les nostres petites i grans contrarietats —a més de la penitència personal voluntària—, feliços de poder col·laborar, com ensenya l'Apòstol, en el creixement del Cos Místic: *ara m'alegro dels meus patiments per vosaltres, i completo en la meva carn el que falta als patiments de Crist en benefici del seu cos, que és l'Església* [3].

En molts indrets no es comprèn el valor de purificació i corredenció que comporta el dolor acceptat i ofert en unió amb Jesucrist. Resulta actualíssima la consideració de sant Josepmaria en una de les estacions del Via Crucis: «En l'ambient hi ha una mena de por a la Creu, a la Creu del Senyor. I és que han començat a

dir creus de totes les coses desagradables que succeeixen a la vida, i no saben prendre-se-les amb sentit de fills de Déu, amb visió sobrenatural. Treuen fins i tot les creus que els nostres avis plantaren als camins...!»

«A la Passió, la Creu deixà de ser símbol de càstig per esdevenir senyal de victòria. La Creu és l'emblema del Redemptor: *in quo est salus, vita et resurrectio nostra*: allí hi ha la nostra salut, la nostra vida i la nostra resurrecció» [4].

Us convido a aprofundir en aquestes paraules, especialment en les pròximes setmanes, mentre ens preparem per celebrar el 14 de febrer —dia d'acció de gràcies en l'Opus Dei, per ser l'aniversari de dues dates fundacionals—, i també en l'última setmana del mes, en ocasió del temps de Quaresma. En referir-se a aquests moments

fundacionals —el començament de la labor apostòlica de l'Obra amb les dones, el 1930, i el de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, el 1943 —, el nostre Pare s'omplia d'agraïment a Déu. En el fet que aquests dos esdeveniments de la història de l'Obra haguessin coincidit en la mateixa data, encara que d'anys distints, sant Josepmaria descobria una mostra particular de la Providència divina.

D'una banda, veia en aquesta coincidència una manifestació de la unitat essencial entre els diversos components del Poble de Déu que integren l'Obra. Al mateix temps, sant Josepmaria va comprendre amb claredat nova que Crist en la Creu ha de presidir totes i cadascuna de les activitats dels membres de l'Opus Dei. A l'agost de 1931, el Senyor li havia fet comprendre que desitjava que els homes i dones de Déu possessin la Creu al cim de totes les

activitats humanes, mitjançant la feina professional santificada i santificant. Aquest desig diví quedava ratificat el 14 de febrer de 1943, quan —com afirmava el nostre fundador— «el Senyor va voler coronar la seva Obra amb la Santa Creu».

La profunda compenetració teològica, espiritual i apostòlica de seglars i preveres, característica de l'Opus Dei des dels començaments, va rebre la configuració jurídica adequada en ésser erigit pel Romà Pontífex Joan Pau II com a prelatura personal. Agraïm a la Santíssima Trinitat l'eficàcia d'aquesta cooperació orgànica dels preveres i dels seglars en la missió de l'Església *pro mundi vita* [5], per a la salvació del món.

A propòsit d'aquests aniversaris, comentava sant Josepmaria en una ocasió: «Pensava que en l'Opus Dei

no hi hauria més que homes. No és que no estimés les dones —estimo força la Mare de Déu; estimo la meva mare i les vostres; estimo totes les meves filles, que són una benedicció de Déu en el món sencer—, però abans del 14 de febrer de 1930, jo no sabia res de la vostra existència en l'Opus Dei, encara que sí que batejava en el meu cor el desig de complir en tot la Voluntat de Déu. I quan vaig acabar de celebrar aquest dia la Santa Missa, coneixia ja que el Senyor volia la secció femenina. Després, el 14 de febrer de 1943, va voler coronar amb la Creu l'edifici seu: la Societat Sacerdotal de la Santa Creu» [6].

I, adreçant-se específicament a les dones de l'Obra, afegia: ***Filles meves, teniu ànima sacerdotal, us repeteixo amb sant Pere: vos autem genus electum, regali sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis (1 Pe 2, 9). Sou***

*llinatge escollit, real sacerdocí,
nació santa... I a més a més, teniu
el privilegi que Déu va escollir una
dona per a Mare seva: la sempre
Verge, la nostra Mare Santa
Maria, que va romandre al peu de
la Creu, amb fermesa, amb amor.
D'Ella apreneu a ser
corredemptores (...). Amb les
vostres ànsies d'adorar Déu, de
reparar, d'agrair, d'impetrar,
poseu el que falta —com afirma
sant Pau— a la Passió de Crist: et
adimpleo ea quæ desunt
passionum Christi in carne mea
pro corpore eius, quod est
Ecclesia (Col 1, 24). I el Senyor, que
és el Sembrador Diví —recordeu la
paràbola—, us pren en les seves
mans sagnants com dos grapats
de blat, us estreny i us tira a l'aire
per escampar-vos per tota la
terra. Sou benedicció del Senyor.
Sou fecunditat del Senyor i, amb la
seva ajuda, ho podeu tot [7].*

L'ànima sacerdotal és característica de tots els cristians, infosa en nosaltres pel Baptisme i la Confirmació. Déu vol que estigui sempre activa en tots, de manera anàloga a com l'ànima humana informa en tot moment, amb la seva virtut, els diversos membres del cos. Mantinguem sempre viu aquest esperit sacerdotal, que ha de ser com el bategar del cor: un impuls espiritual que porta a la unió amb Jesús crucificat i ressuscitat, amb el desig de fer-nos enterament instruments seus per a la salvació de les ànimes. Com influeix el Sant Sacrifici de l'altar en la teva jornada, en el teu treball, en la teva fraternitat, en el teu apostolat? Creix cada dia el teu amor a la Passió del Senyor? Fomentes en la teva ànima la necessitat de la penitència?

Filles i fills meus, va ser en aquest mes quan el nostre Pare, en un impuls incontenible d'afecte, va

adreçar al Senyor, mentre distribuïa la Sagrada Comunió a les monges a l'església del Patronat de Santa Isabel, aquelles paraules: ***T'estimo més que aquestes***. I va sentir l'urgent retret diví: ***Obres són amors i no bones raons***[8]: la petició de no desistir en l'oració i en l'expiació que ja li consumia l'ànima.

L'experiència de sant Pau, home amant de la Creu i ple de zel per la salvació del món, ha de reproduir-se en tots els fidels. El papa Benet XVI ho ha recordat ben sovint durant aquest any dedicat a l'Apòstol. **Per a sant Pau** —deia en una audiència—, **la Creu té un primat fonamental en l'història de la humanitat; representa el punt central de la seva teologia, perquè dir Creu vol dir salvació com gràcia donada a tota criatura. El tema de la Creu esdevé un element essencial i primari de la predicació de l'Apòstol** [9].

Sant Pau no renuncia a predicar la necessitat de la Creu en cap moment, tampoc en ciutats —com Corint— on imperava un marcat hedonisme. No passem per alt aquest exemple concret de capteniment, que tots hem de seguir, especialment en aquests temps. *El missatge de la Creu — anunciava l'Apòstol sense respectes humans— és neciesa per als que es perden, però per als que se salven, per a nosaltres, és força de Déu (...). Va voler Déu salvar els creients, per mitjà de la neciesa de la predicació. Perquè els jueus demanen signes, els grecs cerquen saviesa; nosaltres en canvi prediquem a Crist crucificat, escàndol per als jueus, neciesa per als gentils [10].*

Gran es presenta la urgència, avui com sempre, d'insistir a les ànimes perquè escoltin aquestes veritats amb aquest llenguatge clar i, ahora, optimista, animós, carregat d'esperança. **L'Apòstol vol recordar,**

no sols als Corintis o als Gàlates, sinó a tots nosaltres, que el Ressuscitat continua sent sempre Aquell que va ser crucificat.

L'«escàndol» i la «neciesa» de la Creu rauen precisament en el fet que on sembla haver-hi només fracàs, dolor, derrota, precisament allí és tot el poder de l'Amor il·limitat de Déu, perquè la Creu és expressió d'amor, i l'amor és el vertader poder que es revela precisament en aquesta aparent debilitat [11].

L'amor a Crist dóna raó de l'extraordinària força de Saule per portar el missatge cristià per tot el món. **Molts presenten sant Pau com un home combatiu que sap usar l'espasa de la paraula. De fet, en el seu camí d'apòstol no van faltar les disputes. No va cercar una harmonia superficial (...). Per a ell la veritat era massa gran com per estar disposat a sacrificar-la a fi**

d'assolir un èxit extern. Per a ell, la veritat que havia experimentat en la trobada amb el Ressuscitat bé mereixia la lluita, la persecució i el patiment. Però allò que el motivava en el fons era el fet d'ésser estimat per Jesucrist i el desig de transmetre als altres aquest amor. Sant Pau era un home capaç d'estimar, i tot el seu obrar i patir només s'expliquen a partir d'aquest centre. Els conceptes fonamentals del seu anunci només es comprenen basant-se en això [12].

En aquestes línies es descriu perfectament el motor de l'ànima sacerdotal, apostòlica, que tots hem de fomentar. Porten el ressò d'altres paraules de l'Apòstol: *caritas Christi urget nos* [13], l'amor de Crist ens constreny. I d'aquelles altres: *si evangelitzo, no és per a mi motiu de glòria, perquè és un deure que m'incumbeix. Ai de mi si no*

evangelitzés! [14]. L'afany ardent de ser fidel al mandat de Crist —el mateix que hem rebut tots els cristians— va impulsar Pau a viatjar incansablement per tot arreu, donant a conèixer Jesús, sense portar el compte de les penalitats i sacrificis que el compliment de la missió comportava. El mateix desig impulsava els primers cristians. **Allà van tots** —recordava sant Josepmaria, en moments de greu persecució religiosa—, **amb la seva puresa, a netejar la tolla bruta i verdosa del món pagà (...). La societat romana comença a contemplar sorpresa que homes joves, amb fortalesa de cos i d'ànima, es converteixen en apòstols de la fe nova; no s'han segregat del món i res els distingeix dels altres; si de cas, aquesta llum vibrant que crema dins el seu pit. Contempla també les verges, pertanyents a famílies patrícies de la Roma imperial i a**

la plebs, que coronen la seva innocència amb la penitència. I comença a percebre els efectes d'un apostolat perseverant, sense intermitències, desbordant de generositat i sacrifici; a través de la bullícia de les festes, als amfiteatres i enmig dels banquets monstruosos, la veu de Crist sona cada vegada més fortament[15].

Sí, filles i fills meus: només en Jesucrist trobem la raó del nostre servei a les ànimes, que desitgem que creixi cada dia amb més intensitat i amb un zel profund. Si ens enamorem "bojament" d'Ell, com sant Pau, cap obstacle o dificultat, ni extern ni intern, no podrà frenar el nostre apostolat. Meditem altres paraules de sant Josepmaria que, seguint les empremtes de l'Apòstol, es demanava: ***D'on treia sant Pau aquesta força? Omnia possum in eo qui me confortat! (Flp 4, 13), ho puc fer tot, perquè solament Déu***

em dóna aquesta fe, aquesta esperança, aquesta caritat. Se'm fa difícil de creure en l'eficàcia sobrenatural d'un apostolat que no es recolzi enlloc, que no estigui centrat sòlidament en una vida de tracte continuat amb el Senyor. Enmig del treball, sí; en plena casa, o al bell mig del carrer, amb tots els problemes que cada dia sorgeixen, els uns més importants que d'altres. Allí, i no fora d'allí, però amb el cor en Déu. I aleshores les nostres paraules, les nostres accions —fins i tot les nostres misèries!— exhalaran aquest bonus odor Christi (2 Cor 2, 15), la bona olor de Crist, que necessàriament farà dir als altres homes: heus aquí un cristià [16].

Dins pocs dies, el 19 de febrer, és la data en què el estimadíssim Àlvaro celebrava el sant. Seguim també l'exemple d'aquest servent de Déu, que tan profundament va imprimir

en el seu cor el zel per la salvació de les ànimes. Preguem perquè l'iter de la seva Causa de canonització camini expeditament. Sense prevenir per a res el judici de l'Església, estem segurs que el reconeixement de l'heroïcitat de les seves virtuts constituirà un impuls més perquè moltes persones es decideixin a convertir tots els moments i circumstàncies de la seva vida en ocasió d'estimar i de servir al Regne de Jesucrist [17].

També, amb data 21, tindrè el goig de conferir el diaconat a dos germans vostres agregats. Vénen amb força a la meva ànima els desitjos de sant Josepmaria de comptar amb aquest servei dels seus fills agregats: no el va contemplar fet realitat a la terra, però la seva oració i la seva expiació va arribar al Cel, i ben podeu aplicar-vos la idea que sou —som tots— fruit d'aquesta pregària, que continua al Cel, i d'aquella generosa i alegre

expiació que va practicar mentre vivia amb nosaltres.

Ahir em va rebre en audiència privada el Sant Pare Benet XVI. No em resisteixo a afegir aquestes línies a la carta, per encoratjar-vos un vegada més a agrair el seu gran afecte i interès, i la seva paternal Benedicció per a totes les persones i feines apostòliques de la Prelatura . Resem molt per la seva persona, pel seu treball i per les seves intencions.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de febrer de 2009.

[1] Cf.. Jo 10, 16.

[2] Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 9.

[3] Col 1, 24.

[4] Sant Josepmaria, Via Crucis, II estació, punt 5.

[5] Jo 6, 51.

[6] Sant Josepmaria, Apunts de la predicació, 11-VII-1974.

[7] Ibíd.

[8] Cf. Sant Josepmaria, Camí, n. 933.

[9] Benet XVI, Discurs a l'audiència general, 29-X-2008.

[10] 1Co 1, 18-23.

[11] Benet XVI, Discurs a l'audiència general, 29-X-2008.

[12] Benet XVI, Homilia en l'inauguració de l'any paulí, 28-VI-2008.

[13] 2Co 5, 14.

[14] 1Co 9, 16.

[15] Sant Josepmaria, Apunts de la predicació, 26-VII-1937.

[16] Sant Josepmaria, Amics de Déu, n. 271.

[17] Cf. Oració per a la devoció privada al Servent de Déu Àlvaro del Portillo.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/carta-del-
prelat-febrer-2009/](https://opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-febrer-2009/) (06/04/2025)